

Một Tiếng Rủ, Trăm Mạng Sống

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Năm đệ tứ niên, tôi làm trưởng ban báo chí trong ban Đại diện Sinh viên trường Cao đẳng Điện học (“BĐĐ”) thăng Trung giữ chức vụ Chủ tịch và thăng Lộc là Phó Chủ tịch Ngoại vụ. Thăng Lộc là một sáng lập viên của phong trào Du ca Việt nam, hay sinh hoạt cộng đồng, và giao thiệp rộng rãi nên thành thạo trong việc liên lạc với báo chí, văn nghệ sĩ, và chính quyền. Theo truyền thống hàng năm, song song với đặc san xuân, BĐĐ tổ chức dạ vũ tất niên có ban nhạc sống và ca sĩ chuyên nghiệp, vừa bán vé gây quỹ vừa để cho các bạn đồng môn giải trí vui chơi. Năm nay, thăng Trung cho rằng dạ vũ trưởng giả không phản ảnh ý thích của phần lớn các bạn trong hoàn cảnh đất nước hiện tại. Thay vào đó, tôi và thăng Lộc tình nguyện tổ chức một buổi văn nghệ miễn phí vào đêm hăm ba tháng Chạp đưa ông Táo về trời, tôi đặt tên là “Hội Tàn Đông.”

Tôi được sự trợ giúp đắc lực của hai sinh viên đệ nhị niên: Thăng Dật có chiều cao khiêm nhường, vẽ giỏi, và chuyên làm họa sĩ vẽ chữ nên bị gọi là “ông đồ lùn”; thăng Bình làm thơ hay, tính tình lạnh lợi, và ăn nói hoạt bát nên bị làm “nhà phát hành” mang báo đi bán ở các trường nữ trung học. Hoàn thành cuốn đặc san, tôi đi tìm thăng Dật bàn chuyện vẽ bích chương và trang hoàng sân khấu, nhưng chỉ gặp thăng Bình. Nâng niu cuốn báo, thăng Bình cười khoái trá,

“Chà, *Ba Hoa* cho đăng cả hai bài thơ của em; em cứ tưởng anh chỉ cho mỗi tác giả một bài thôi.”

“Cả hai đều hay, không biết chọn bài nào nên anh cho ‘đi’ hết cho tiện việc sổ sách.”

“Anh muốn tìm thăng Dật?” thăng Bình hỏi.

“Ờ, nó hẹn với anh bữa nay mà *dông* đi đâu mất?”

“Anh lỡ tàu rồi! Hồi nãy anh Lộc bị xe hư và hỏi tụi em đứa nào muốn chở *ảnh* đi mời ‘nữ hoàng chân đất’ hát. Đứa nào cũng khoái tháp tùng, nhưng thăng Dật nhanh tay lẹ miệng kéo tay anh Lộc đi trước.”

Người thăng Lộc mời hát là cô bạn ca sĩ Chung Linh một thời đi chân đất hát nhạc Trịnh Công Sơn ở sân trường Văn khoa; bây giờ cô đã nổi tiếng và hát phòng trà hàng đêm, mỗi nơi hát ba bài với giá thù lao cao nhất Sài gòn. Thấy tôi không vui, thăng Bình rủ,

“Hay là anh xuống Gia Long bán báo với tụi em?”

“Mấy chú đi đi. Thấy bộ mặt *hăm tài* của anh, ai thèm mua báo?” tôi từ chối.

“Hay anh hà tiện, *sợ làm đầu tàu* chi tiền uống cà phê cho tụi em?”

“Được rồi, anh đi! Nhưng nói trước, anh chỉ *chầu rìa* và không làm gì cả,” tôi xiêu lòng.

Tôi theo thăng Bình và hai đứa khác đến trường nữ trung học Gia Long mà trong lòng cảm thấy nôn nao lạ thường. Chúng tôi vào văn phòng xin phép tới các lớp đệ nhị và đệ nhất (lớp 11 và 12) để bán báo và mời tham dự đêm văn nghệ. Tôi bỡ ngỡ đứng xơ rở ngoài hành lang trong khi bọn thăng Bình vào trong lớp học trở tài ăn nói, thuyết phục các cô nữ sinh áo trắng mua báo. Đến lớp cuối cùng, đột nhiên có một động lực nào đó xô đẩy tôi nổi gót bọn thăng Bình bước vào trong và chợt thấy gương mặt duyên dáng, đôi mắt đen láy, và mái tóc xõa ngang vai quen thuộc của Bội Hằng ở dãy bàn cuối. Đúng là nàng, không thể làm được!

Sáu năm trước, Bội Hằng là cô bạn hàng xóm sát vách lớn hơn tôi một tuổi ở ngoài Huế. Chúng tôi lớn lên kề bên nhau, giúp nhau học hành, chăm sóc nhau, và gần gũi gắn bó; tình cảm đậm chồi nảy nở tự nhiên khiến hai đứa cảm thấy duyên phần đã dành sẵn cho mình từ kiếp nào. Nhưng rồi, khi nàng và người chị lên Nam Đông, một “đơn vị hành chánh” thuộc tỉnh Thừa Thiên, thăm cha là bác Luân làm Đại diện Hành chánh ở đó, bọn Việt Cộng ra tay tấn công, sát hại cha nàng, và bắt cóc chị em nàng đưa đi mất tích.

Lặng lẽ ra khỏi lớp Bội Hằng và ngổn ngang với bao nhiêu điều thắc mắc, tôi đứng trước cổng chùa Xá Lợi trên đường Bà Huyện Thanh Quan đối diện với cổng học sinh ra vào, đợi nàng ra hỏi chuyện. Chờ đến một giờ chiều, học sinh các lớp sáng ra về hết, và học sinh các lớp chiều lục tục vào trường mà không thấy bóng dáng của nàng.

Tối hôm ấy, tôi tới nhà cậu Há, em chú bác của mẹ. Ngày ở Huế, tôi là đứa cháu ưng ý nhất, nhưng cũng làm cậu bận tâm nhất vì hay gây chuyện rắc rối lôi thôi ở trường. Vài năm trước cậu và gia đình dọn nhà vào Sài Gòn, hiện nay cậu giữ một chức vụ quan trọng trong bộ Thông tin và Chiêu hồi. Cậu lắng nghe tôi kể,

“Mi có chắc chắn *hắn* là con Bội Hằng con của chị Luân?”

“Con nhớ hồi *nớ*, khi gặp chuyện bối rối, *hắn* có thói quen đưa tay vuốt tóc rồi rờ lên tai. Hồi sáng *hắn* làm như *rứa* tới hai lần.”

“*Tau* tin *hắn* là đặc công Việt Cộng nằm vùng trong hàng ngũ thanh niên, sinh viên, và học sinh. *Tụi* *hắn* có nguyên một đơn vị lớn gọi là ‘Thành đoàn,’ tên tắt của ‘đoàn Thanh niên Lao động Việt Nam,’ chuyên giật dây, phá rối, và khủng bố trong ‘nội thành’ Sài Gòn - Gia Định. Chuyện *ni* phải có anh Cẩn nhúng tay vô mới xong,” cậu lo lắng ra mặt; bác Cẩn, bạn của cậu và cha, là sĩ quan cấp tướng giữ một chức vụ quan trọng nhất của bộ Nội vụ.

* * *

Hội Tàn Đông được sinh viên trường Điện và thân nhân bạn bè tham dự đông đảo. Thăng Lộc điều khiển chương trình và khéo léo phối hợp giọng ca liêu trai của Chung Linh với những bản nhạc nhân bản hoặc hát cộng đồng của các nhạc sĩ du ca và những màn trình diễn khả ái và điêu luyện của ban văn nghệ trường nữ trung học Trưng Vương. Sau cùng, thăng Trung lên sân khấu, nồng nhiệt cảm ơn các nghệ sĩ, tặng mỗi người một chiếc huy hiệu sinh viên Cao đẳng Điện học làm kỷ niệm, và trao cho Chung Linh bó hoa hồng lớn do lớp đệ tam niên đóng góp.

Tôi cùng anh em dọn dẹp ghế ngồi và sân khấu; chưa xong thì thăng Bình tới vỗ vai,

“Anh *Ba Hoa* đào hoa thật! Có cô nàng Gia Long đẹp như mơ nhờ đưa cho anh bức thư tình.”

“Anh không quen ai ở Gia Long, Bình không nhầm người chứ?”

“Tên anh rành rành đây, nhầm sao được,” nó giao thư cho tôi.

“Cô ấy ở đâu?”

“Cô ta đến khi chương trình sắp chấm dứt, đưa thư, và đi ngay.”

Tôi vào văn phòng BDD mở thư ra đọc, tờ giấy học trò chỉ có vắn vện hàng chữ

Từ Quyên TX Tam Đa. 5 giờ chiều mai.

Không có tên người viết, nhưng làm sao tôi quên được nét chữ nắn nót mềm mại của Bội Hằng. Nơi hẹn là quán nhạc Từ Quyên trên lầu ba thương xá Tam Đa, thường gọi bằng tên Pháp “Crystal Palace.” Chiều thứ Bảy, người đi mua sắm tết nhộn nhịp, và các sạp hàng trên lề đường đông nghẹt khách. Tôi vào bên trong, đứng trước quán nhạc, và làm bộ lựa băng cassette bày bán. Bỗng có tiếng con gái kề tai tôi nói nhỏ,

“*Ba Hoa* lên gặp mình ở nhà hàng Quốc tế.”

Thường gọi bằng tên Pháp “International,” nhà hàng ca nhạc này nằm ở tầng trên cùng của thương xá. Bội Hằng chờ ở chiếc bàn cuối phòng ăn; nàng thì thào vào đề ngay,

“*Mấy năm qua, mình nhớ nhà và nhớ Ba Hoa* lắm, nhưng hoàn cảnh không cho phép mình liên lạc với bất cứ ai. Ngẫu nhiên mà gặp *Ba Hoa* như được cứu tinh ông Trời gởi tới.”

“*Làm chi* cho Bội Hằng *tui* cũng không ngại.”

“*Mình* dở sống dở chết và bị ép buộc làm những điều vô cùng ác đức mà đành nhắm mắt tuân theo để bảo toàn tính mạng cho mình và gia đình.”

“*Răng* Bội Hằng không ra đầu thú? Chính phủ có chương trình chiêu hồi khoan hồng và dung thứ.”

Bội Hằng cười gượng,

“*Mình* biết quá nhiều chuyện của *họ*; chỉ cần một chút nghi ngờ, *họ* sẽ giết mình để bịt miệng. *Mình* cần phe *bên ni* bảo vệ khi ra quy phục cũng như về sau để không bị *họ* theo dõi và trả thù. Cậu Há của *Ba Hoa* phụ trách phần việc chiêu hồi *nó*, *Ba Hoa* liên lạc với cậu cho *mình*.”

“*Khi* cậu đồng ý, *tui* phải làm *chi*?”

“*Ba Hoa* treo trước văn phòng ban Đại diện Sinh viên tám biển ‘Mua báo mau kéo hết!’ và *mình* sẽ thông báo thêm.”

Xem ra, Bội Hằng đã nghiên cứu và chuẩn bị kế hoạch tháo cũi sổ lồng. Nàng đứng dậy,

“*Ba Hoa* ngồi đây ăn cơm tối; *mình* đi trước đây.”

Lúc ấy tôi mới để ý tới hai người, một nam một nữ, trạc tuổi ba mươi ngồi cách tôi một bàn. Họ gọi thức uống, rù rì nói chuyện, và vội vàng trả tiền rồi theo sau Bội Hằng.

Cậu Há chấp thuận lời yêu cầu, Bội Hằng đưa thư hứa nộp mình ở công viên Trần Quý Cáp năm giờ chiều ngày hăm chín Tết với điều kiện tôi phải có mặt ở đó. Tôi đến đúng hẹn và khi vừa trông thấy Bội Hằng dưới giàn hoa cao ở cuối công viên thì nghe súng nổ liên hồi. Hai người gặp ở nhà hàng Quốc tế không biết từ đâu nhào ra kéo tôi chạy dọc theo đường Trần Quý Cáp tới công trường Chiến sĩ lữ nhữ nhân viên công lực đứng quanh ba chiếc xe tuần cảnh. Vị sĩ quan chỉ huy bước lại bắt tay tôi,

“*Sứ mạng* của chú thành công, và ‘*mục tiêu*’ đến nơi an toàn. Chúng tôi cần chú đi xa ít bữa, chờ mọi việc lắng dịu rồi về,” ông mỉm cười đưa cho tôi cái phong bì đựng vé máy bay và món tiền lộ phí.

Sáng mồng một Tết, tôi bay lên Đà Lạt ăn Tết với thằng Lộc. Trở về Sài Gòn ngày mồng mười, tôi đi học lại được một tuần khi cậu Há cho người đến gọi. Cậu cho biết,

“Nhờ *con nớ* ra hồi chánh và cung cấp tin tức, ta tóm trọn ổ mạng lưới đặc công Việt Cộng. Cơ quan an ninh chặn đứng kế hoạch phá hoại và khủng bố đại quy mô của *tụi hấn*. Nếu không, Sài Gòn đã biến thành biển lửa và hàng trăm người thiệt mạng trong mấy ngày Tết.”

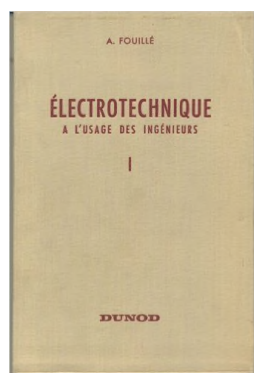
“*Vì rǎng* có đưng độ khi Bội Hằng ra quy thuận?” tôi lo cho sự an toàn của nàng.

“Kế hoạch thoát thân của *hấn* bại lộ vào phút chót, *bọn tê* rượt theo cố giết cho bằng được. May thay, *bên mình* can thiệp kịp thời và giải cứu *hấn*.”

“*Chừ hấn* ở chỗ *mô*?”

“*Tau* kêu *mi* tới cũng chỉ vì câu hỏi *nớ*! Anh Cẩn ra lệnh, để được hưởng quy chế hồi chánh viên và khỏi bị truy cứu những tội ác trong quá khứ, *hấn* phải cam kết không tìm cách gặp hay liên lạc với *mi*. Sau thời gian thẩm vấn, *hấn* đã được phóng thích – hoàn toàn tự do – với căn cước và đời sống mới. Không còn Bội Hằng Bội Hiếc *chi* trên đời nữa!”

* * *

Tôi toại lòng với chung cục được an bài. Ra nhà sách Xuân Thu trên đường Tự Do, tôi tìm mua bộ *Électrotechnique: à l'usage des ingénieurs* (Điện thuật: dùng trong ngành kỹ sư) do André Fouillé biên soạn, bộ sách Điện thuật chính của trường Quốc gia Kỹ sư Công Nghệ bên Pháp. Cuốn I của bộ sách được thầy Yên sử dụng làm tài liệu giảng dạy môn Điện thuật Tổng quát lớp đệ nhị niên. Tôi đem tặng thầy Bình kèm theo tấm thiệp xuân ghi,

Cám ơn Bình đã rủ anh đi bán báo ở trường Gia Long.

Nó không thể ngờ lời rủ tình cờ ấy đã cứu sống hàng trăm đồng bào vô tội và giải thoát người bạn ngày xưa của tôi khỏi nô lệ của bọn quỷ đỏ. Tết Canh Tuất (1970) là một mùa xuân có ý nghĩa và đáng nhớ nhất đời tôi.

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 7 tháng Sáu, 2017